

Gárdonyi Géza:

A VERÉB

Nincs olyan gyerek, aki ne ösmerné a verebet, de azt kevesen tudják róla, hogy nem olyan kártékony állat, mint ahogy hírét költötték.

Igaz, hogy nyáron belátogat a gabona közé, de micsoda kicsinység az a kár ahhoz a haszonhoz képest, amit tavasszal csinál nekünk.

Mert mielőtt megérik a gabona, a veréb tisztán csak hernyóval él.

Tudós emberek megvigyázták, hogy egy veréb háromezernél több hernyót eszik meg hetenkint.

Ha a hernyót nem enne meg a veréb, a hernyó a mi gyümölcsseinket enne meg és akkor bezzeg nem látnánk se cseresznyét, sem almát, sem egyéb gyümölcsöt.

Azt is kevesen tudják, hogy a veréb milyen okos, értelmes állat.

Egy tudós ember egyszer verébfészket talált valami düledező házban. A fiókverebek még csupaszok voltak, akkoriban kelhetek ki a tojásból.

– Hazaviszem ezeket a kis verebeket, gondolta a tudós, és magam etetem őket. Megpróbálom, hogy meg lehet-e őket úgy szelídíteni, mint a kutyát, macskát, hogy engem ismerjenek.

Kiemelte óvatosan a falból a fészket és vitte a kis verebekkel együtt hazafelé.

A verébanyó, verébpó nagy sírással követte a tudóst. Bokorról bokorra repültek utána. Elkísérték egészen hazáig.

A tudós megsajnálta a két öreg verebet. Betette a fészket egy madárkalitkába és kiakasztotta a ház falára.

Az öreg verebek azonnal etetni kezdték ott is a gyerekeiket és szépen fölnevelték.

De a tudós is etette őket.

A verebek látták, hogy a tudós szereti őket. Mikor már felnőttek és szárnyra kelttek, a tudós hívására mindig előjöttek és ettek a kezéből.

De nemcsak ők bátorkodtak ám hozzá, hanem más verebek is. Valahányszor a tudós kiment a kertjébe, körülröpködték őt és várták, hogy mikor nyúl a zsebébe kenyérmorzsáért, vagy kendermagért. Akkor aztán a kezére szálltak és úgy ettek a tenyeréből.

Volt úgy, hogy kinyitotta az ablakát és a szobában maradt. Ilyenkor beröpültek hozzá a verebek és ettek az asztaláról.

Azt mondja egyszer a tudós, megtréfálom verebeimet, hadd csudálkozzanak.

Más ruhát vett magára és összeborzolta a szakállát, bajuszát, úgy nyitotta ki az ablakát és úgy ült az asztalához.

A verebek csakhamar megjelentek az ablaknál, de amint a tudóst meglátták, nem mertek bemenni. Csak ott csipogtak, röpködtek az ablak körül.

Ekkor a tudós megszólalt:

– No, kis madaraim, mért nem jöttök be?

Abban a pillanatban beröpült hozzá az egész verébsereg: megismerték a hangjáról.

De szép lenne, ha a gyerekek, ahelyett, hogy szédüljék a verébfészket, így megszelídítenék őket. Mert az állat is tud ám szeretni. De hogyan szeresse azokat a kegyetlen rossz szívű gyerekeket, akik őt csak bántani szokták!